

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ ὄραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἰσχυροῦ ἀρχονταί τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἴνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἀπριλίου 1904

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 16

Περίοδος Β'.—Τόμ 11^{ος}

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΕΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Οἱ μικροὶ λοιπὸν θαλασσοπόροι μας συνήντησαν μόνον τὸν Κόρτην εἰς τὴν πρῶμην, ἐνῶ δύο νυκταί ἐφύλαττον σκοπὸν εἰς τὴν πρῶρην.
Ἀπηύθυναν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὴν μόνην ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἦτο φυσικὸν νὰ κάμουν :

- Καὶ ὁ καιρὸς ; . . .
- Παρκαπολὺ λαμπρὸς.
- Καὶ ὁ ἀνεμος ;
- Οὐτε ὅσος γιὰ νὰ σόβησῃ τὸ κερί !

Ὁ ἥλιος ἐπρόβαλε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐν τῷ μέτῳ τῆς ἀγνης τῶν θερμῶν ἀτμῶν τῆς θαλάσσης. Οἱ ἄτμοι αὗτοι διελύθησαν σχεδὸν ἀμέσως, καὶ ἡ θάλασσα ἐλαμψεν ὑπὸ τὰς πρώτας πρωϊνάς ἀκτῖνας.

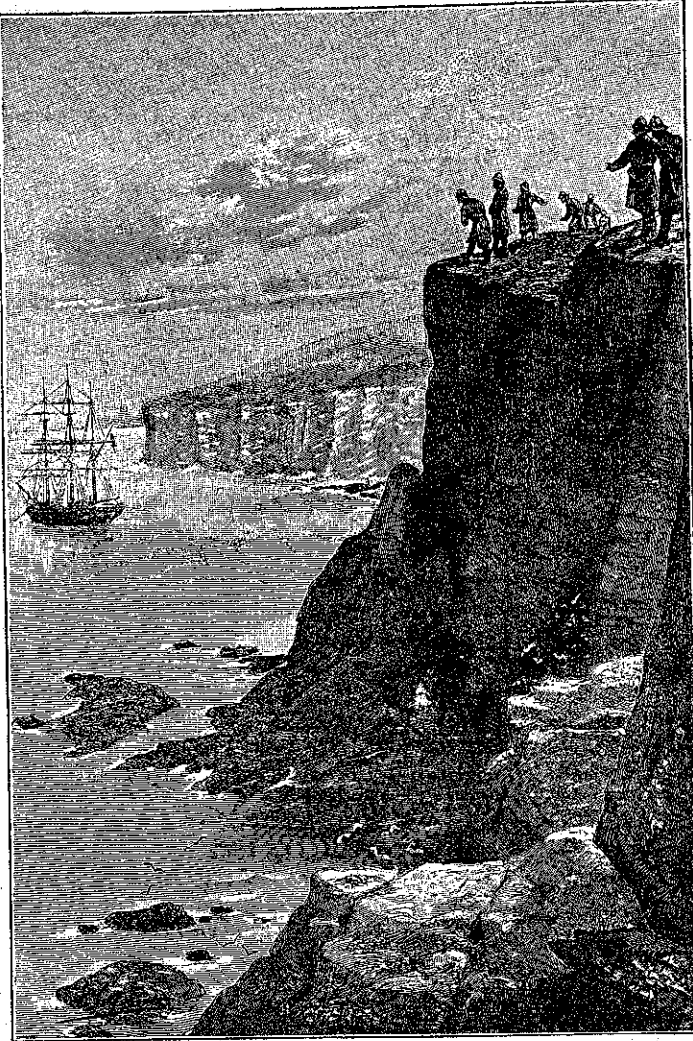
Κατὰ τὰς ἐπτὰ, ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου του, συνητήθη μετὰ τὸν κ. Πάττερσων, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ἰδικὸν του. Ὁ ἕνας ἐκαλημέρισε φιλοφρονέστατα, διατυπώσας τὴν καλημέραν του μετ' εὐγενεστάτην φρασεολογίαν, ὁ ἄλλος ἀπήντησε μετ' ἀπλὴν κλίσιν τῆς κεφαλῆς.

Ὁ κ. Πάττερσων ἀνέβη εἰς τὸ κάσασρο, ὅπου εὗρεν ὄλους τοὺς ὑποτακτικούς του.

— Λοιπὸν, νεαροὶ μου δαφνηρόροι; ἀπήγγελε μετ' στόμφον, θ' αὐλακώσωμεν σήμερον διὰ τῆς θυμοσιδοῦς πρῶρας μας τὰ ὑγρά κέλευθα τοῦ πόντου ;

— Πολὺ φοβούμαι ἀπ' ἐναντίας μήπως χάσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν, κύριε Πάττερσων! ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος Χινδαίλ.

Καὶ ἐδειξε τὴν θάλασσαν, τὴν

Ἐκείταξαν τὸν Ἐργὸν μ' ἐξαιρετικὴν προσοχὴν. (Σελ. 122, στ. α')

τεὶ εἰς τὴν πρῶραν, διεκόπησαν ἀπὸ τὸν Κόρτην, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε καὶ εἶπε μετ' ἰσχυρὴν φωνήν :

- Τὸ νοῦ μὲς ! . . .
- Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.
- Κυτταῖστε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανήτε ! ἀπήντησεν ὁ Κόρτης δεικνύων μετὰ τὸ δάκτυλον ἐν σημείον τῆς ἀκτῆς, τῆς ὁποίας ἐδέσποζον ὑψηλοὶ καὶ ἀπόκρημνοι βράχοι.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κορυφοῦ εἶχε φανῆ ὄμιλος ἀπὸ

εἴκοσι ἀνδρας. Ἐπήγαιναν κ' ἤρχοντο, ἐκύτταζαν προσεκτικὰ πότε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξοχῆς καὶ πότε πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Εἶνε οἱ ἀστυφύλακες ! εἶπεν ὁ Κόρτης.
— Ναί... εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.
— Καὶ ξέρω τί ζητοῦν ! ἐπρόσθεσεν ὁ ναύκληρος.

— Ὅλοι οἱ ναῦται νὰ πᾶνε κάτω στὴν πλώρη, διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ κανένας νὰ μὴ φανῇ.

Οἱ ναῦται που εἶχαν μαζευθῆ ἔμπρὸς στὸ καμπόσινι, κατέβησαν ἀμέσως εἰς τὸ ὑπόστρωμα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἔμειναν ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα, ἐπήγαν ὁμῶς κοντὰ εἰς τὸ ἀριστέρον αἰωροθέσιον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρακολουθεῖν τὰς κινήσεις τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων χωρὶς νὰ φαίνωνται.

Ἦτο πραγματικῶς μία ἐνωμοτία ἀστυφυλάκων οἱ ὁποῖοι εἶ-

διὰ κλήρου) Ἀγωνίασαν Ψυχὴν ([E] διὰ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολήν) Χ. Γ. Πομόνη κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβη μετὰ τὴν 29 Μαρτίου θλαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεκατὶ μέχρι τῆς 12 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ διὸν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐργασίῳ μας εἰς φρακίλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

153. Δεξιόγραφος.
Ἐπίρρημα μετ' ἐπιρρηγῶν, ἐ ὠθηκε
Καὶ μέγας καλλιτέχνης φανερώθηκε.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κεῖθου

154. Συλλαβόγραφος.
Ἐνα μόνιον ἂν πάρω
Ποῦ συναίνεσιν σημαίνει,
Καὶ μετ' κτητικὸν τὸ βάλω,
Γιὰ ἀκούσῃς τί συμβάνει :
Σχηματίζεται ἀμέσως
Ἐνας κένταυρος γνωστός,
Καὶ οἱ λῦται θί μὲς ποῦνε,
Ποῖος τάχα ἄνε αὐτός !
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως

155. Τονόγραφος.
Κεῖρια ἐπιστῆρα,
Ὡς ἔχω ἂν κάρτης
Πλὴν διαγωγῆς δὲν εἶμαι
Ἄν με ἔξυτολῆς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μακρο-Γραίου

156. Ἀναγραμματισμός.
Τιμεγὰλὴ ὁροσειρὶ Μ' ἄ την ἀναγραμματισῆς,
Ἐν ἀρχαίῳ σῆ στιγμῇ βασιλεῖα θὶ σχηματισῆς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λέντου τῆς Χαίρωνίας

157. Ρόμβος.
Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον σου δίδου, οἱ γο-
[νεῖς σου]

Τὸ δευτέρον μου ἄς ληφθῇ ἐκ τῆς γραμματικῆς
[σου]

Τὸ τρίτον μου τὸν ἀμυαλον σαφῶς χαρακτηρίζει
Τὸ τέταρτον μου στ' οὐραίου τὰ ὕψη πτερυγίζει.
Τὸ πέμπτον μου σοῦ ἔδωκε τὸ ὄνομά σου φέ-
[ρεις,
Κι' ὡς ἰδικὸν σου βέβαια τὸ ἔκτον μου τὸ ξέρεις.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστου τῆς Ἐρήμου

158. Πυραμοειδῆς.
+ Ὁ σταυροὶ ἀποτ. λυρικὸν ποιητὴν.
* + * = Ἐπίρρημα.
* + * = Ἀνωτομία.
* + * + * = Ζῶον ἄγριον.
* + * + * = Ἄδενδρον.
* * * + * + * = Πόλις ἰταλική.
* * * + * + * = Πόλις τῆς Ἑλλά.
* * * + * + * = Ἀρχιπέλαγος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαρτυρίου Λέντου

159. Μυστικὴ Ἐρωτήσεις.
Διδάσκαλος : — Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ ;
Μαθητῆς : — Ἐπιθετὸν τριγενῆ καὶ τρικα-
τάληκτο.
Διδάσκαλος : — Μπᾶ ! καὶ πῶς κάμουν τὰ
τρία γένη ;
Μαθητῆς : — Ὁ . . . ωρ, ἡ . . . αἶρα,
τὸ . . . ον.

Διδάσκαλος : — Μὰ τί λές, παιδί μου ! Τὸ
ἀρσενικὸν εἶνε α. ὡς ποιητῆς, τὸ θηλυκὸν θη-
ρίον καὶ τὸ οὐδέτερον ἄνθος !
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναβουδωνόσορος

160. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς
Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
σχηματίζουν φυσικὸν φαινόμενον, τὸ δευτέρα
ἀδίκημα καὶ τὰ τρίτα νῆτον ἑλληνικῆς :
1, Ἀρχαία ποιήτρια. 2, Χρονικὴ διαίρεσις,
3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Μόνιον ὕψος. 5,
Ἀρχαία πόλις.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ματῆς.

161. Ἑλλητισσοῦμφωνον
ουεῖ - ἀσάρη - εἴη - ο - εο
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Ἐπιταλῆρου

162. Γρίφος παραστατικὸς.
Ἀνωτομία ἀναρορική. — Ρῆμα εἰς μί —
Ζῶον ἄγριον. — Ἄρθρον κατὰ πληθυντικόν. —
Σύνδεσμος συμπλεκτικὸς. — Πόλις τῆς Ἰτα-
λίας. — Γράμμα — Θεότης αἰγυπτιακή.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λιθίου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 6 καὶ 7.

57. Ὁχιος (ὄχι, ὄς). — 59. Φύσιν πονηρὰν
58. ΠΑΞΟΙ μεταβαλεῖν οὐ γά-
ΝΑΞΟΣ διον. (Ἡ ἀνάγνωσις
ΣΥΡΟΣ ἐν τῶν κάτω πρὸς
ΡΟΔΟΣ τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ
ΣΑΜΟΣ ἀριστερόθεν ἐναλλάξ.)

— 60. Τὸ γράμμα Γ. — 61-64. Τῆ ἀνταλλαγῆ
διὰ τοῦ Α σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον :
ΑΣΙΑ 65. Τὰ ποικίλματα τοῦ πρὸς τὰ
ΣΙΑΜ κάτω μικροῦ πεπερὸ τῆς πεταλούδας
ΙΑΒΑ σχηματίζον τὸ πρῶτον τοῦ κ.
ΑΜΑΝ Ἐντομολόγος, ὁ ὁποῖος φρίσκειται,
ὅπως καὶ εἰς τὸ κάτω σχῆμα, ἂν ἡ Μαγική
Εἰκὼν στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ ἄ-
νω ἀριστερὰ γωνία νὰ γίνῃ βί-
σι. — 66. ΠΛΑΤΩΝ (Κλεο-
Πάτρα, Ἑλλάς, Ἀρῆτη, Κά-
των, Κίμωλος, Ρῆνος). — 67.
Οὐκ ἔξ με καθέθειν τὸ τοῦ
Μιλτιάδου τρόπιον. — 68. Τέ-
λει ὁ χρῆ, μαθητὰ. (τελεῖα - χρῆμα - θῆτα.)

69. Μυωπία (μῆ, ο, πῆ. α.) — 70. Λάρος-
λάλος. — 71. Σῖτος - Τῖτος

72. Π 73. ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ
ΕΑΝ (ἔρπα, ρανίς, Πάρις,
ΕΥΡΟΣ Ἐρρίκος, Νίκη, ἦπαρ,
ΗΣΙΘΑΟΣ σάνος, ἴνλον, ὄνος.) —
ΕΑΙΣΣΑΒΕΤ 74. Ὁ Νυμφαῖος, ἡ
νυμφαία, τὸ Νυμφαῖον. 75 - 79. Τῆ ἀντα-
λαγῆ διὰ τοῦ Α, σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον :
ΒΑΒΑΙ 80. ΕΥΡΥΑΛΗ (ΕΥμαῖος, ΡΥ-
ΑΓΑΠΑ μός, Ἄλγας, Διήμος). — 81.
ΒΑΡΟΣ Ἄγαπα τὸν πληθύν σου ὡς σε-
ΔΠΟΡΩ αὐτόν. — 82. Ἡ Ἐπιάνησος
ΙΑΣΩΝ ἀποτελεῖται ἐξ ἐπτά νήσων.
(I—ἐπτά Νῆ—σός ἀπὸ—τέλη—τε ἐξ—ἐπ—
τῶν—ῆσον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λατὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας
λατὰ 5 μόνον Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὅραδὴ καὶ αἱ
ὀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσα-
φῆς. — Demetrius J. Gastrissios, Kafr-el-
Zayat (Egypte). (Δ, 35)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχόθεν. — Μαίρη Σμίτ, ὁδὸς Τσακάλωφ,
30, Ἀθῆναι. (Δ, 36)

Ἡ Κελαϊδίσιρα ἐπιθυμῶ νὰ πληροφορηθῇ
τις εἶχε τὴν ἀδρότητα νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ψευ-
δώνυμόν τῆς καὶ νὰ τὴν ἀσπρίσῃ εἰς τὸ δη-
μοφήσιμα. (Δ, 37)

Πᾶσα τὴν μετὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἀνταλλα-
γῆν δελταρίων, συνεχίζων μετὰ τοῦ Ἐξω-
τερικοῦ. — Νίκος Σ. Παπαδόπουλος, Βόλος. (Δ, 38)

Πᾶσα ἀνταλλαγὰς δελταρίων, εὐχαριστῶν ἅ-
παντας τοὺς πέμπσαντάς μοι. — Ε. Μ. Δο-
ταράς, Ἀλεξάνδρεια. (Δ, 39)

χαν εξέλθῃ πρὸς ἀνίχνευσιν τῶν φυγάδων. Ἀφοῦ ἔκαμαν ἀδίκᾳ ἐρεύνας εἰς τὸν λιμένα καὶ τὴν πόλιν, ἤρchiσαν νὰ τοὺς ζητοῦν εἰς τὴν παραλίαν, ἐφάνησαν δὲ πῶς ἐκύτταζαν τὸν «Γοργόν» μὲ ἐξαιρετικὴν προσοχὴν.

Ἦτο ὁμοῦς ἐντελῶς ἀπίθανοι, ὅτι τοὺς ἐπέρασε καὶ ἡ ἰδέα στὸν νοῦ των, διὲ ἡ συμμορία τοῦ Χάρρη Μάρκελ εἶχε καταφύγη μέσα εἰς τὸ τρίστιον. Ἄλλως τε τόσα πλοῖα ἦσαν συνηθροισμένα ἐμπρὸς εἰς τὸν ὄρμον Ρόμπερτς, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τα ἐπισκεφθοῦν ὅλα οἱ ἀστυφύλακες. Καὶ ὁμοῦς, ἂν ἐπρόκειτο νὰ τα ἐπισκεφθοῦν, θὰ ἐπεσκέπτοντο μόνον ὅσα εἶχαν ἐκπλεύσῃ τὴν νύκτα ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς Κόρκ, καὶ ἐγνωρίζαν πολὺ καλά ὅτι καὶ ὁ «Γοργός» ἦτο ἐν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πλοῖα.

Τί ἐσκόπευαν λοιπὸν νὰ κάμουν; Ὁὰ κατέβαιναν στὴν ἀμμουδιά, θὰ ἐπιανν καμμιὰ ψαρέβαρα νὰ ἐλθουν μέσα;

Μὲ εὐνόητον ἀγωνίαν ἐπερίμεναν ὁ Χάρρη Μάρκελ καὶ οἱ σύντροφοί του νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀφ' ἐτέρου, καὶ τῶν ἐπιβατῶν τὴν προσοχὴν εἶχαν ἐλκύσῃ ἡ παρουσία τῆς ἐνωμοτίας τῶν ἀστυφυλάκων, τοὺς ὁποίους ἀνεγώριζαν ἀπὸ τὰς στολάς των. Βεβαίως, δὲν ἐβόγγηκαν οἱ ἀστυφύλακες ἀπλῶς διὰ νὰ πάρουν τὸν ἀέρα των εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κρημνοῦ. Κάτι ἐγύρευαν, καὶ κατασκόπευαν. Ἰσως καὶ νὰ λαθρεμπόριον, καμμιὴν ὑποπτον ἀποβίβασιν, τὴν ὁποίαν ἤθελαν νὰ ἐμποδίσουν.

— Ναι... εἶνε ἀστυφύλακες, διεκήρυξεν ὁ Ἄξελ Βίκμπορν. — Καὶ μάλιστα ὠπλισμένοι μὲ ρεβόλβερ, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, ἀφοῦ τοὺς ἐκύτταξε μὲ τὰ ναυτικά του ὀππτα.

Ἦ ἀπόστασις, ἡ ὁποία ἐχώριζε τὸ πλοῖον ἀπὸ τὸν κρημνόν, δὲν ἦτο περισσώτερον ἀπὸ διακοσίας ὑβάρδας. Ἐπομένως, ἂν ἀπὸ τι πλοῖον ἐβλεπαν λαμπρὰ ὅ,τι ἐγίνετο εἰς τὴν ξηρὰν, ἀπὸ τὴν ξηρὰν ἐβλεπαν λαμπρὰ ἐπίσης ὅ,τι ἐγίνετο εἰς τὸ πλοῖον.

Αὐτὴ δὲ ἀκριβῶς ἡ περίστασις ἔκαμνε τόσον εὐλόγως ἰδὸν Χάρρη Μάρκελ νὰ τριμῇ. Μὲ τὸ τῆλ-σκόπιον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀστυφυλάκων εὐκόλα θὰ τοὺς ἀνεγώριζε. — καὶ γνωρίζω μὲν τί θὰ ἐγίνετο ἐπειτα. Ὁ «Γοργός» δὲν ἤμποροῦσε νὰ κινήσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν του· ἐκτὸς τοῦ ὄρου, ἢ πλημμυρίσῃ τὸν περισευρὲ μᾶλλον πρὸς τὴν ξηρὰν. Νὰ φύγουν μὲ καμμιὰ βάρκα; — ὅπου καὶ ἂν ἐβγαίναν, γρήγορα θὰ τοὺς ἐπιανν. Δ' αὐτὸ δὲν ἐτόλμησαν νὰ φανθοῦν οἱ κακούργοι, καὶ ἔμειναν ῥυμμένοι ἅλως εἰς τὸ ὑπόστρωμα καὶ ἄλλοι κινετο στὰ αἰωροθέσια προσεχόντως συγχρόνως μὴπως ἀρπυνίσουν τὰς ὑψίσι τῶν νεκρῶν ἐπιβατῶν.

Ἄληθινά, — πῶς νὰ ὑποφιασθοῦν οἱ μικροὶ θαλασσοπόροι, ὅτι εἶχαν πέσῃ μέσα στὰ χέρια τῶν κακούργων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουϊνστάουν; Δ' αὐτὸ ὁ Τωνῆς Ρενώ, ἀστεϊζόμενος, εἶπεν ὅτι δὲν ἔκαμναν ἐρεύνας; οἱ ἀστυφύλακες. — Τοὺς ἔστειλαν τοὺς καίμενους νὰ ἰδοῦν ἂν ἐσάλαρε ὁ «Γοργός» διὰ νὰ τηλεγραφήσουν τὴν ἀναχώρησίν του εἰς τὰς οἰκογενείας μας... — Κοροιδεύεις;... τῷ ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Χόβαρτ, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρῃ στὰ σοβάρᾳ τὴν πικρᾶτήρησιν τοῦ Τωνῆ. — Ὅχι, Τζῶν, ὄχι σου λέω! Πᾶμε νὰ ἐρωτήσωμε τὸν πλοίαρχον Πάξτων. Κατέβησαν τότε ὅλοι ἀπὸ τὸ κάσσαρο καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πρῶραν. Ὁ Χάρρη Μάρκελ, ὁ Τζῶν Κάρπεντερ καὶ ὁ Κόρτης μὲ ἀρκετὴν ἀνησυχίαν τοὺς εἶδαν πλησιάζοντας. Νὰ τοὺς διατάξουν νὰ μείνουν στὸ κάσταρο; — ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον; — Νὰ μὴν ἀπαντήσουν εἰς τὰς ἐρωτήσεις των; — ἀλλὰ μὲ ποῖαν πρόφρασιν;... Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν ἔλαβε τὸν λόγον: — Βλέπετε ἐκεῖ ἐπάνω στὸν βράχον, πλοίαρχε Πάξτων; — Ναι, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ, καὶ δὲν γνωρίζω τί ἦλθαν νὰ κάμουν ἐδῶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι... — Δὲν σας φαίνονται πῶς κυττάζουν τὸν «Γοργόν»;... ἐπρόσθεσεν ὁ Ἄλβέρτος Λούδεν. — Ὅχι περισσώτερον ἀπὸ τ' ἄλλα πλοῖα, ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ. — Μά... ἀστυφύλακες δὲν εἶνε; ἡρώτησεν ὁ Ρογγήρος Χινσαδαίλ. — Ὑποθέτω, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ. — Μήπως ζητοῦν τίποτε κακούργους; ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν. — Κακούργους; διέκοψεν ὁ ναύκληρος. — Χωρὶς ἄλλο, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν. Δὲν το ἀκούσατε καὶ σεις ὅτι οἱ πειρατὰι τοῦ «Χαλιφαξ» κατώρθωσαν νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν; — Δὲν το ἐγνωρίζαμεν, διεκήρυξεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ μὲ ὕφος ἐντελῶς φυσικὸν καὶ τελείως ἀδιάφορον. — Καὶ ὁμοῦς, εἶπεν ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, προχθὲς ὅταν ἤλαμα, ἅμα ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ ἀτιμόπλοιον, μόνον γι' αὐτὸ ἐγίνετο λόγος παντοῦ... — Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρη Μάρκελ, ἀλλὰ οὐδε προχθὲς οὔτε χθὲς ἡμεῖς δὲν ἐπατήσαμε τὸ πῶδι μας ἐξω, καὶ δὲν εἴμεθα ἐνημεροί 'ς αὐτὰ τὰ νέκ... — Καὶ ὁμοῦς, ἡρώτησεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν, ἔχετε κούσῃ βέβαια ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ «Χαλιφαξ» συνελήθη καὶ μετεφέρθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν;...

— Πραγματικῶς... ἀπήντησεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἀνήξερο παραπάνω ἀπὸ τὸ πρέπον... Δὲν ἐγνωρίζαμεν ὅμως ὅτι οὗτοι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν δραπετεύσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς Κουϊνστάουν. — Ἦ ἀπόδρασις αὐτὴ εἶνε γεγονός, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Ρογγήρος Χινσαδαίλ· ἐγίνε μάλιστα τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας ποῦ ἐπρόκειτο νὰ δικασθοῦν αὐτοὶ οἱ κακούργοι... — Καὶ νὰ καταδικασθοῦν εἰς θάνατον ἀνεκράξεν ὁ Τωνῆς Ρενώ. Πρέπει νὰ εὐχόμεθα νὰ εὐρῇ ἡ ἀστυνομία γρήγορα τὰ ἴχνη των... — Καί, ἐπρόσθεσεν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν, νὰ μὴ διαφύγουν πάλιν τὴν τιμωρίαν ποὺ ἀξίζουν τὰ φρικτὰ των κακούργηματα... — Ἀμήν! περιωρίσθη ν' ἀπαντήσῃ ὁ Χάρρη Μάρκελ. Οἱ φόβοι ὁμοῦς ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους τόσον δικαίως ἠσθάνθησαν ὁ ἀρχιερατὴς καὶ οἱ σύντροφοί του, δὲν ἤρchiσαν νὰ ἐξαλειφθοῦν. Ἀφοῦ ἐστάθμισεν ἕν περιπόυ τέταρτον τῆς ὥρας εἰς τὴν κρυφὴν του κρημνοῦ, ἡ ἐνωμοτία ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον τῆς βαδίζουσα παρὰ τὴν ἀκτὴν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν οἱ ἀστυφύλακες, καὶ ὁ Κόρτης ἐμουρμούρισε μὲ μεγάλην ἀνακούφισιν: — Ἐπὶ τέλους... ἀνασάναμε!... — Μάλιστα! ἐπρόσθεσεν ὁ Τζῶν Κάρπεντερ. Ἀλλὰ, ἂν καὶ μας ἦλθαν οἱ ἀστυφύλακες, ὁ ἄνεμος ὁμοῦς ἔμεινε στὸ διάβολο!... Ἄν δὲν φυσήξῃ πρὶν βραδυάσῃ, πρέπει νὰ φύγουμε μὲ τὸ ρυμούλκιον τὴν νύκτα... — Καὶ θὰ φύγουμε, δὲν εἶν' ἔτσι, Χάρρη;... ἡρώτησεν ὁ Κόρτης. Οἱ βάρκες μας θὰ τραβήξουν τὸ καράβι... Οἱ ἐπιβατὲς μας δὲν θ' ἀρνηθοῦν νὰ πιάσουν τὰ κουπιὰ γιὰ νὰ μας βοηθήσουν... — Βέβαια, διέκοψεν ὁ ναύκληρος, ἅμα τὸ ρεύμα τῆς παλιροῦρας μᾶς ἀνοίξῃ τρία-τέσσαρα μίλια κατὰ τὸ πέλαγος, δὲν θάχουμε τόσο φόβο, ὅσον ἐδῶ... — Καί, συνεπέραναν ὁ Κόρτης, ἐκεῖ πειὰ θὰ κάμουμε ὅτι μας μένει νὰ κάμουμε... Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἠκούσθη μίᾳ κραυγῇ. Ἐνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς μας θαλασσοπόρους εἶχε φωνάξῃ. Οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτός, σκυμμένοι ἐπάνω ἀπὸ τὴν κουπατήν, ἔδειχναν μὲ τὸ δάκτυλο κατὰ τι ποὺ ἔλειεν εἰς ἀπόστασιν διακοσίων περιπόυ μέτρων ἀπὸ τὸ πλοῖον. — Πῶδι ἀνθρώπου τεθνεῶτος!... ἀνεκράξεν ὁλος φριζῶν ὁ Ὁράτιος Πάιτερσων. Ἠδύνατο νὰ εἶπῃ ἀνθρώπου πνιγμένου», ὁ ὁποῖος εἶχε μάλιστα κτυπηθῇ

μὲ μαχαίρι πρὶν πέσῃ στὴν θάλασσαν, διότι τὰ ρούχα του ἦσαν ἀκόμη κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα... Ἦτο τὸ πῶδι ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ναύτας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δολοφονηθῇ πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὸν «Γοργόν». Εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργούσε νὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

με μαχαίρι πρὶν πέσῃ στὴν θάλασσαν, διότι τὰ ρούχα του ἦσαν ἀκόμη κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα... Ἦτο τὸ πῶδι ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ναύτας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δολοφονηθῇ πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς τὸν «Γοργόν». Εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργούσε νὰ ἐξαφανισθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΑΓΓΑΘΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΥ

Ἐχετε βεβαίως ὅλοι σας ἀκούσῃ ὅτι, ἅμα θυμώσῃ ὁ σκαντζόχερας, πετᾷ τ' ἀγκάθια του καὶ βγάζει τὰ μάτια ἐκείνου ποῦ θὰ τον πειράξῃ.

Μοῦ το εἶπαν μίᾳ φορὰ κ' ἐμένα, ἀλλὰ δὲν το ἐπίστευσα. Ἐκαμα ἀμέσως τὸν συλλογισμόν: — Ἄν τον πειράξω ἐγὼ καὶ μου πετάξῃ τὰ ἀγκάθια του, τί θὰ πετάξῃ, ὅταν ἔλθῃ καὶ τον πειράξῃ κανένας ἄλλος; Συμπεράσμη: — Ὁ σκαντζόχερας δὲν εἶνε τόσον κουτὸς ὥστε νὰ πετάξῃ τὰ ἀγκάθια του εἰς τὸν πρῶτον ἐχθρόν, καὶ νὰ ἀφοπλισθῇ μόνος του.

Δὲν εἶχα ὁμοῦς καὶ πολλὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ὀρθότητά του συλλογισμοῦ μου. «Ποῖος ξεῦρει, καμμιὰ φορὰ; — εἶπα ἀπὸ μέσα μου. Ὅλα τὰ ζωντανὰ τοῦ κόσμου δὲν εἶνε ἐξυπνα σὰν τὸν Ἀναβίαν...»

Κ' ἔτριξα ἀμέσως ν' ἀνοίξω τὴν μεγάλην Ζωολογίαν μου. Εἶδα λοιπὸν ἐκεῖ ὅτι καὶ ἄκανθαί τοῦ ἀκανθοχοίρου πίπτουν περιοδικῶς μόναι των, εἰς δὲ τὴν θέσιν των φυτρῶν ἄλλαι, — καὶ αὐτὸ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ πιστευθῇ κοινῶς ὅτι οἱ ἰδιοκτητῆς των, ἅμα ἔλθῃ, εἰς κίνδυνον, τὰς ἐκσφενδονίζει κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι εἶχα δίκαιον; Εἶδα ὁμοῦς ἀκόμη ὅτι πραγματικῶς του χρησιμεύουν πρὸς ἐπιθεσίαν καὶ ἀμυναν. Ὁ ἀκανθοχοίρος ζαρώνει τὸ δέρμα καὶ τὰς ἀνασηκῶνει σὰν καρφιά, καὶ ἔτσι ὁρμᾷ μὲ τὸ πλευρὸν ἢ ἐπισθοβατῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ του. Δηλαδή ἀντιμετωπίζει θαρραλέως τὸν ἐχθρόν του, ἀλλὰ μὲ τὰ νῶτα τὸν πάντοτε, καὶ στρήφογυρίζει πάντοτε διὰ νὰ του παρουσιάξῃ τὴν ἀκανθωτὴν ῥαχίν του.

— Πολὺ καλά, θὰ μ' ἐρωτήσετε, καὶ τί χρησιμεύουν ὅλα αὐτὰ πού μας εἶπες, κύριε Ἀναβία; — Αὐτὰ ἴσως δὲν χρησιμεύουν τίποτε, χρησιμεύουν ὁμοῦς τὰ μεγάλα ἀγκάθια τοῦ ἀκανθοχοίρου διὰ νὰ κάμουν εἰς ἄνθρωποι ὠραίους κονδυλοφόρους. Εἶχα κ' ἐγὼ κάποτε ἕναν, ἀλλὰ μου ἔσπασε καί τον ἐπέταξα, — ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἀκανθοχοίρος.

Ο ΑΝΑΒΙΑΣ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΟΑΥΓΟΥΛΑΔΕΣ [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΟΡΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΑΝ... ΘΑ ΜΕΓΑΛΩΣΟΥΝ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

— Βοήθησέ με, γρήγορα, νὰ τα μαζέψω, γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃ καὶ μὲς προφθάσῃ ἐδῶ! — ἐφώνασεν ὁ Κοκκίνοσκούφης στὸν σύντροφόν του. — Ποῖος νὰ μας προφθάσῃ; ἡρώτησεν ὁ Ποντίκαρος. — Ποῖος ἄλλος; ἡ κόττα! — Ἄν κοτᾶ, ἄς ἐρθῇ... — Πάλι τὰ ἴδια ἔχουμε; ἐφώνασε ὁ Κοκκίνοσκούφης θυμωμένος. Ἐλα γρήγορα, μὴ σου κάνω... — Ὁ μὲλ ἐτ τ τ τ τ τ τ κεφάλι! διέκοψεν ὁ πονηρὸς Ποντίκαρος. Μὲ αὐτὸ τὸ ἀστεῖον ἐξεθύμως ὁ Κοκκίνοσκούφης, ἐνῶ ὁ Ποντίκαρος ἀφίσε κάτω τὸ φανάρι του, καὶ ἀρχισε νὰ μαζεύῃ τὰ ἐπιλοιπα αὐτὰ καὶ νὰ τα βάζῃ καὶ αὐτὰς μέσα σὲ καλάθια.

— Καὶ τί ζεστά που εἶνε! εἶπε μὲ χαρὰν μεγάλην. — Ἀπορῶ πῶς δὲν τα ἐπάγωσαν ἀκόμα τὰ κρύα λογοπαίγνια σου! — Μακάρι νὰ τα ἐπάγοναν! θὰ τρώγαμε τότε αὐτὰ παγωτὰ... ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἦ κουβέντα ὁμοῦς δὲν ἐμπόδισε τοὺς δύο κλεφτοαυγούλαδες νὰ γειμίσουν γρήγορα-γρήγορα τὸ καλάθι των. Ὁ Κοκκίνοσκούφης το ἐσήκωσε καὶ το ἔβαλε προσεκτικὰ στὴν πλάτη του. — Τώρα, δρόμο γιὰ τὸ σπίτι! εἶπε κατευχαριστημένος, διότι εἶχεν ἐπιτύχῃ ἢ ἐκστρατεία του. — Πρόσεχε! τῷ εἶπε σοβαρὰ πλέον ὁ Ποντίκαρος. Τὸ νοῦ σου μὴν τα χτυπήσῃς σὲ τὰ βάνια. Πρόσεχε τὴ σκάλα! — Ἐννοία σου! μὴ σε μέλη! ἀπεκρίθη ὁ Κοκκίνοσκούφης. Καὶ ἐπροχώρησε καμμιωμένος μέσα στὴν... καμμάρα. — Καὶ πῶς θὰ τα κάμουμε; βρυστά, ὁμῆλῆτα ἢ μάτι; ἡρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ Ποντίκαρος.

— Ἐτσι τα ἔχασε καὶ ὁ Κοκκίνοσκούφης. Ἦ μᾶλλον, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, καὶ πᾶρ' τον κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα μαζί μὲ τὰ καλάθια. Τὸ καλάθι ἀνοίξε, τὰ αὐτὰ ἐκυλίσθησαν ἐξω καὶ ἔσπασαν, καὶ ὁ Κοκκίνοσκούφης ἐμέτρησε, ὄχι τὰ σπασμένα αὐτὰ, ἀλλὰ... μὲ τὴν πλάτη του τὸ πάτωμα. Καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα ἦτο ὅτι ἀκούσε τὸν κρότον ἢ κυρὰ-Κλωσσα, κ' ἔτριξε βιαστικῶς. — Κά! κά! κά! ἐφώνασε. Ἄλλοίμονο, καὶ νὰ τον ἐπιανε τὸν κλέφτη! Μάτι δὲν θὰ του ἀφινε, νὰ μὴ τοῦ το βγάλῃ! Δι' αὐτὸ ὁ Κοκκίνοσκούφης ἐσκαρφάλωσε πάλιν στὴν ἀνεμόσκαλα, καὶ γρήγορα-γρήγορα ἀνέβηκε ἐπάνω. Ὁ Ποντίκαρος τὸν ἐπερίμενε. — Κόττα, τοῦ εἶπε, τί ἔκαμες! Ἐκαμες κλωσσόπουλα τὰ αὐτὰ! Ἐκυψαν τότε καὶ οἱ δύο, καὶ ἐκύτταζαν κάτω τὸ περιεργὸν θέαμα.

Ἄλλὰ τί εἶδον, θὰ σὰς το πῶ εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον, καὶ τελειοποιεῖται. (Ἐπεται τὸ τέλος) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΣΙΝ

— Μάτις τηγανητὰ μὲ τὸ τυρί πευ κλέψαμε χθὲς τὸ βράδυ. — Λοιπὸν, τὰ μάτια σου τέσσερα, μὴν τα ρίξῃς καὶ τα σπάσῃς! Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Κοκκίνοσκούφης ἔβαλε τὸ πῶδι του εἰς τὸ ἐπάνω σκαλοπάτι τῆς ἀνεμόσκαλας. ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

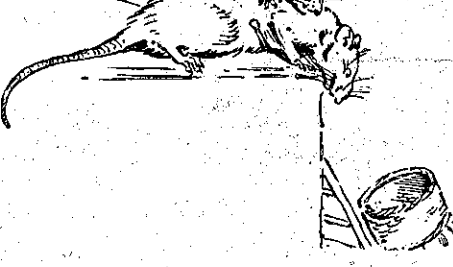
Φαντασθῆτε! νὰ εἴσθε φορτωμένοι μὲ αὐτὰ, καὶ ν' ἀκούσετε δίπλα σας τέτοια ἄνοστα λόγια. Σὰς πιάνουν τὰ νεῦρά σας, καὶ γάνετε ἀμέσως... καὶ τ' αὐτὰ καὶ τὰ καλάθια.

Ἐτσι τα ἔχασε καὶ ὁ Κοκκίνοσκούφης. Ἦ μᾶλλον, ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, καὶ πᾶρ' τον κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα μαζί μὲ τὰ καλάθια. Τὸ καλάθι ἀνοίξε, τὰ αὐτὰ ἐκυλίσθησαν ἐξω καὶ ἔσπασαν, καὶ ὁ Κοκκίνοσκούφης ἐμέτρησε, ὄχι τὰ σπασμένα αὐτὰ, ἀλλὰ... μὲ τὴν πλάτη του τὸ πάτωμα. Καὶ τὸ χειρότερον ἀπ' ὅλα ἦτο ὅτι ἀκούσε τὸν κρότον ἢ κυρὰ-Κλωσσα, κ' ἔτριξε βιαστικῶς. — Κά! κά! κά! ἐφώνασε. Ἄλλοίμονο, καὶ νὰ τον ἐπιανε τὸν κλέφτη! Μάτι δὲν θὰ του ἀφινε, νὰ μὴ τοῦ το βγάλῃ! Δι' αὐτὸ ὁ Κοκκίνοσκούφης ἐσκαρφάλωσε πάλιν στὴν ἀνεμόσκαλα, καὶ γρήγορα-γρήγορα ἀνέβηκε ἐπάνω. Ὁ Ποντίκαρος τὸν ἐπερίμενε. — Κόττα, τοῦ εἶπε, τί ἔκαμες! Ἐκαμες κλωσσόπουλα τὰ αὐτὰ! Ἐκυψαν τότε καὶ οἱ δύο, καὶ ἐκύτταζαν κάτω τὸ περιεργὸν θέαμα.

Ἄλλοίμονο, καὶ νὰ τον ἐπιανε τὸν κλέφτη! Μάτι δὲν θὰ του ἀφινε, νὰ μὴ τοῦ το βγάλῃ! Δι' αὐτὸ ὁ Κοκκίνοσκούφης ἐσκαρφάλωσε πάλιν στὴν ἀνεμόσκαλα, καὶ γρήγορα-γρήγορα ἀνέβηκε ἐπάνω. Ὁ Ποντίκαρος τὸν ἐπερίμενε. — Κόττα, τοῦ εἶπε, τί ἔκαμες! Ἐκαμες κλωσσόπουλα τὰ αὐτὰ! Ἐκυψαν τότε καὶ οἱ δύο, καὶ ἐκύτταζαν κάτω τὸ περιεργὸν θέαμα.

Ἄλλοίμονο, καὶ νὰ τον ἐπιανε τὸν κλέφτη! Μάτι δὲν θὰ του ἀφινε, νὰ μὴ τοῦ το βγάλῃ! Δι' αὐτὸ ὁ Κοκκίνοσκούφης ἐσκαρφάλωσε πάλιν στὴν ἀνεμόσκαλα, καὶ γρήγορα-γρήγορα ἀνέβηκε ἐπάνω. Ὁ Ποντίκαρος τὸν ἐπερίμενε. — Κόττα, τοῦ εἶπε, τί ἔκαμες! Ἐκαμες κλωσσόπουλα τὰ αὐτὰ! Ἐκυψαν τότε καὶ οἱ δύο, καὶ ἐκύτταζαν κάτω τὸ περιεργὸν θέαμα.

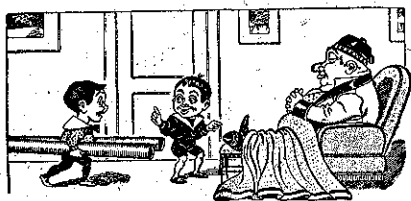

Ἄλλοίμονο, καὶ νὰ τον ἐπιανε τὸν κλέφτη! Μάτι δὲν θὰ του ἀφινε, νὰ μὴ τοῦ το βγάλῃ! Δι' αὐτὸ ὁ Κοκκίνοσκούφης ἐσκαρφάλωσε πάλιν στὴν ἀνεμόσκαλα, καὶ γρήγορα-γρήγορα ἀνέβηκε ἐπάνω. Ὁ Ποντίκαρος τὸν ἐπερίμενε. — Κόττα, τοῦ εἶπε, τί ἔκαμες! Ἐκαμες κλωσσόπουλα τὰ αὐτὰ! Ἐκυψαν τότε καὶ οἱ δύο, καὶ ἐκύτταζαν κάτω τὸ περιεργὸν θέαμα.

ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΨΙΟΙ

ΓΙΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ ΕΞ

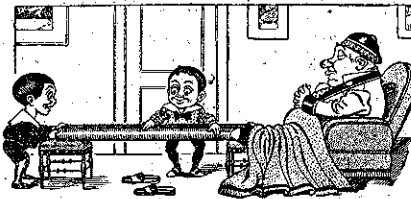
Ο θεός κοιμάται εις την πολυθρόναν, και τα δύο διαβολάκια, οι μικροί ανεψιοί του, σοφίζονται να του κάμουν εν άστεϊ

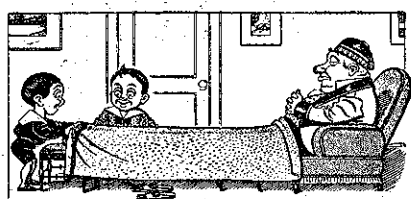
— Σιγά-σιγά, λέγει ο Κοσιτή προς τον Παυλίν, ο οποίος φέρει τους σωλήνας τής θερμάστρας: — να μὴν ξυπνήσῃ.

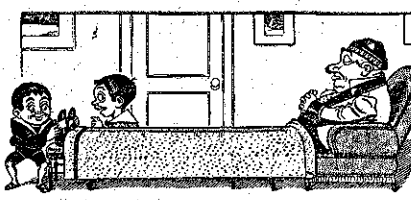
— Έκει τὸ σκαμνάνι... καλὰ εἶνε... Τόσο μάκρος εἶνε ἀρκετό.

— Έτσι! ἴσια-ἴσια!

— Τὸ σκέπασμα πρέπει νὰ φθάσῃ ἕως τὴν ἀκρῆ... Τράβα τὸ ἀκόμη... Σιγά!

— Νὰ βάλουμε τώρα καὶ τῆς παντοῦφρας... ἔτσι... θὰ εἶνε σὰν ἀληθινός.

Τὰ διαβολάκια ἀκούουν ἔκθανα τὰ βήματα τῆς θεῆας καὶ κρύβονται. — Παναγία μου!... ξεφανίζει ἡ θεῆα. Τ' εἶνε τοῦτο τὸ κακό; Ἀπο τὰς φωνὰς ξυπνᾷ ἔντρομος ὁ θεός, καὶ βλέπετε πῶς τῆ φρικῆς του, ὅταν εἶδεν... ἐκείνη τὰ πόδια!

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 116)

«Όταν συνήλθα λιγάκι, ὁ Παῦλος εἶχε στρωθῆ εἰς τὴν ἐργασίαν του. Ἐγραφε, καὶ ἐγὼ ἠμπόρεσα νὰ τον κυττάξω προσεκτικὰ παρετήρησα διὴ ἦτο ὠχρὸς καὶ ἐφαίνετο κουρασμένος παρετήρησα ἐπίσης διὰ τὰ ρούχα του, ἂν καὶ καθαρὰ καὶ ἐπιμελῶς βουρτσισμένα, ἦσαν ἀρκετὰ τριμμένα, καὶ διὰ τὰ σιβάκια του, ἂν καὶ καλὰ γυαλισμένα, εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ σκάζουν εἰς ἕνα-δύο μέρη.

«— Πῶς παραμελεῖ τὸν ἑαυτὸν του πρὸς χάριν μου! ἐσκέφθην. Ἐπροτίμησε νὰ στερηθῆ αὐτός, νὰ μὴν κάμῃ τὰ πράγματα ποῦ εἶχεν ἀνάγκην, παρὰ νὰ μου στερήσῃ τὴν εὐχαριστήσιν, τὴν ὁποίαν ὑπέθετε διὰ τὰ εἶχα ἐγὼ ἀπὸ τὸ ταξειδί μου στὰς Ἀθήνας. Τοῦ ἐστοίχισεν ὄχι ὀλίγα αὐτὸ τὸ ταξειδί! Πόσον ἔνοχος εἶμαι, διότι ἐπρόσθεσα κι' ἄλλο βάρος ἐπάνω του διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἐλλειπήν ματαιοδοξίαν μου!

« Ἐκείνο τὸ βράδυ, δὲν ἐκοιμήθην παρὰ ἀφοῦ ἔχουσα πάλιν δάκρυα πικρά. « Ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι ἐπληθαίνα ἡ φοικτὴ ἡμέρα τοῦ λογαριασμοῦ, καὶ ἀκόμη δὲν εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ ὀμιλήσω.

« Ἐνα μεσημέρι, ἐκαθήσαμε νὰ φαῖμε, καὶ ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐγὼ εἶχα σφίξῃ τὴν καρδιά μου ἀπαισιωμένη νὰ τα ὁμολογήσω ὅλα, ὅταν ἡ Κονδύλω ἔφερε ἕνα γράμμα εἰς τὸν Παῦλον.

Τὸ ἀνοιξῆς, καὶ ἀμέσως ζωηρὰ σιγῆν ἤνοιξε, ἐξωγραφίσθη εἰς τὴν μορφήν του ἐσήκωσε τὸ χέρι του καὶ το ἔφερε εἰς τὸ μέτωπόν του, σὰν νὰ του ἐπόνεσε τὸ κεφάλι του.

«— Τί εἶνε, Παυλέ μου; ἐφώνηξα ἀμέσως.

«— Τίποτε, τίποτε, παιδί μου, εἶπε μὲ κάποιαν δυσκολίαν τίποτε τούλαχιστον ποῦ νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ.

« Ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως κοντὰ του τὸν ἐθερμπαρακάλασα νὰ μου εἰπῆ τί εἶχε καὶ τον ἔβασάνιζε ἔτσι.

« Ἐπίσπε τὸ πρόσωπόν μου καὶ μετὰ τὰ δύο χέρια του καὶ μ' ἐκύτταξε σοβαρὰ-σοβαρὰ μέσα στὰ μάτια.

«— Θέλεις νὰ σου μιλήσω σὰν νὰ ἦσουν μεγάλη; μοῦ εἶπε· μίθε λοιπὸν διὰ αὐτὸ τὸ γράμμα μ' ἔβαλε εἰς μεγάλην στενοχωρίαν. Ἐχω νὰ πληρώσω ἕνα συναλλάγμα τὴν ἐρχομένην εβδομάδα ἐλογάριαζα διὰ τὰ εἰσπράττα ἕνα ποσὸν ποῦ ἔκαμνε νὰ λάβω αὐτὰς τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ ἀνθρωπὸς ποῦ μοῦ τὸ ὀφείλει μοῦ γράφει διὰ δὲν εὐκολύνεται καθόλου νὰ μ' ἐξοφλήσῃ, — αὐτὸ εἶνε. Αὐτὴ ἡ εἰδήσις μ' ἔκαμνε στὴν ἀρχὴν πολὺ νὰ στενοχωρηθῶ θὰ κυττάξω ὅμως τί εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.

« Ἐπίσπε μ' ἐπίσπε ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ νύχια, καὶ, μολις ἤυρα καιρὸν, ἔτρεξα νὰ κλεισθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Τί νὰ κάμω; Πῶς νὰ το εἰπῶ τοῦ Παύλου, εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ τον ἔδλεπα; Κεραυνὸς θὰ του ἤρχετο μ' ἐκείνην τὸν λογαριασμὸ! Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τον εἰδοποιήσω... Καὶ δὲν εὕρισκα τὸ θάρρος.

« Ἐξ ἡμέρας, ἑπτὰ ἡμέρας ἐπέρασεν, καὶ ἐγὼ μιλιὰ! Ἐπειτα ἦλθεν ἡ παραμονὴ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ λογαριασμὸς θὰ ἔφθανε. Μὲ εἶχε πιάσῃ πυρετὸς ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν. Ἀπεφάσισα ὅμως νὰ εἰπῶ ὅ, τι εἶχα νὰ εἰπῶ.

« Ὁ Παῦλος, ὅπως πάντοτε, ἔλειπε ἔξω ὅλο τὸ ἀπόγευμα ἦτον ἀργά, καὶ ἔβρεχε ὅταν ἤκουσα τὰ βήματά του. Ἐβούτηξα τὸν προσώπὸ μου εἰς τὴν λεκάνην μου, διώρθωσα λίγο τὰ μαλλιά μου καὶ κατέβηκα.

« Ὁ Παῦλος εἶχε καθῆσῃ κοντὰ στὸ τζάκι, καὶ ἐκύτταζε τὴ φωτιά μετὰ ὕψος πολὺ σκεπτικόν.

«— Ἐλα, λοιπὸν, ἀδελφοῦλα μου! ἔχω ἕνα γράμμα γιὰ σένα, μοῦ εἶπε μετὰ τὸν φιλόστοργον τόνον του, ἐνῶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν ὄψιν του τὸ σύννεφο τῆς στενοχωρίας του.

«— Ὡ! Παυλέ μου! ἐφώνηξα ἐγὼ, καὶ ὠρμησα καὶ ἔπασα καὶ ἐμαζεύθηκα μέσσα στὴν ἀγκαλιά του γιὰ νὰ κρυφθῶ, ἄρισέ με νὰ σοῦ τα πῶ ὅλα. Δέν σου ζητῶ νὰ με συγχωρήσῃς· θέλω μόνον νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ...

«— Νὰ μοῦ τα πῆς ὅλα! νὰ μοῦ ἐξομολογηθῆς! ἐπανέλαβεν ὁ Παῦλος. Τί λοιπὸν, ἀδελφοῦλα μου;

« Τότε, μὲ ἄφθονα δάκρυα καὶ μετὰ φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὰ κλάμματα, τοῦ διηγήθην ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ κιτρίνου φορέματος καὶ τῆς ματαιοδοξίας μου, τοῦ εἶπα τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου καὶ τὴν λύπην μου.

« Ὁταν ἐτελείωσα, ὁ Παῦλος ἐκύτταζε ἀκόμη στὴ φωτιά, ἐνῶ ἐγὼ μετὰ χαμηλωμένα τὰ μάτια, μετὰ τὴν καρδιά μου γεμάτη ἀπὸ λύπην καὶ μετάνοιαν, ἐπερίμενα νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀπόφασιν του.

«— Σοῦ φέρνω ἕνα γράμμα ποῦ ἦλθε μετὰ τὸ ταχυδρομεῖον γιὰ σένα, μοῦ εἶπε καὶ μοῦ τὸ ἐνεχειρίσῃς.

« Ἐτρεμα ὄλη, ὅταν το ἐπῆρα· καὶ ἐνῶ το ἐκρατοῦσα στὸ χέρι μου χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ σπᾶσω τὰς σφραγίδας του, (ξεῦρετε, τότε δὲν εἶχον φακέλλους καὶ ἐσφράγιζαν τὰ γράμματα μετὰ βουλοκέρι... τὸ γράμμα ἐκείνο μάλιστα εἶχε πέντε σφραγίδας), — ὁ Παῦλος μοῦ εἶπε:

«— Γιατί λοιπὸν δὲν τὸ ἀνοίγεις; « Τὸ ἀνοίξα, καὶ ἐπέσε ἀπὸ μέσα ἕνα χρωματιστὸ χαρτί. Ἐσκυφα νὰ το σηκώσω ἦτον ἕνα πεντακοσάριο τῆς Ἑθιικῆς Τραπεζῆς...

«— Διάβασε λοιπὸν τὸ γράμμα σου! εἶπε πάλιν ὁ Παῦλος.

« Ἀπὸ τὸ χαμόγελό του ἐκατάλαβα ὅτι ἐγνώριζε τί μοῦ ἔγραφαν. « Τὸ γράμμα ἦτον ἀπὸ τὴν Σύρον καὶ ἔλεγε:

« Φιλτάτη μου Ἄννα, ἀκούω πολλοὺς κηπαίους διὰ σὲ ἀπὸ ἔσους σε γνωρίζουν, καὶ εἶμαι πεπεισμένη διὰ εἶσαι κατὰ ἄδελφός σου εἶνε κατενθουσιασμένος, ἠδιότι ἔσο μεγαλὸν εἶνε καλὴ νοικοκυρά, εἰκονόμος, μετριοφρων, διότι ἠδὲν ἀγαπᾷς τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὰ μάταια κἔξοδα. Σοῦ ἐσωκλείω λοιπὸν ἕνα μικρὸν κἔδωρον, καὶ σοῦ στέλνω τὴν εὐχὴν μου.

» Ἡ νοννά σου... »

« Ἐπείσα πάλιν εἰς τὴν ἀγκαλιά τοῦ Παύλου. «— Ὡ! καλὴ μου ἀδελφοῦλα, μοῦ εἶπεν ἐκείνος, ἐγὼ μ' ἐσφιγγε μετὰ τρυφεράν ἀγάπην ἐπάνω στὸ στήθος σου, σοῦ φθάνει αὐτὴ ἡ τιμωρία; « Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ κιτρίνου φορέματος. »

ANNA ΠΥΡΓΩΤΟΥ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΚΙΤΡΙΝΟΥ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ»

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΥΣ

(ΝΑΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸ μικρὸν καφενεδάκι τῆς Καστέλλας τοῦ Πειραιῶς, — ὅπου τὸ καλοκαίρι «δίδονται καὶ παγωτά», — ἦτο καθισμένος στὴν λιακάδα καὶ ἐρροφοῦσε τὸν ναργιλὲ του ὁ μπάρμπα-Μανώλης, ὁ συνταξιούχος ναυτικός, μετὰ τὰ μεγάλα ἄσπρα γένια.

Μὲ τὸ νὰ πίνῃ ὅμως τὸν ναργιλὲ του, δὲν σημαίνει ὅτι ἄφινε εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν τὰ χέρια του. Ἐδῖνε τὸ τελευταῖο χέρι εἰς ἕνα μικρὸν καρδάκι ποῦ εἶχε φτιάσῃ καὶ ἀρματώσῃ ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Τὸ καρδάκι, — τὸ ἐννοήσατε, ὑποθέτω, — δὲν ἦτο μακρύτερον ἀπὸ μὴ πηχυμὴ, καὶ ἦτο προωρισμένο νὰ χαρισθῇ εἰς κάποιον παιδάκι.

Ὁ μπάρμπα Μανώλης ἔβαζε γύρω-γύρω εἰς τὸ καρδάκι ἄσπρα καὶ μαῦρα τετραγωνάκια, — τὲς μπ ο υ κ α π ὀ ρ τ ε ς δηλαδή.

— Νὰ το! ἐτελείωσε! ἐμουρμούρισε, ἐνῶ το ἐσήκωνε ψηλὰ καὶ το ἐκαμάρονε. Ἐπίπλω πῶς θὰ μείνῃ εὐχαριστημένο τὸ καλὸ μου τὸ ἀγόρι...

— Ὡ! τί εὐμορφὸν καρδί! ἐφώνηξε τότε ἕνα ἀγοράκι μετὰ τὰ ναυτικά, ποῦ εἶχε πλησιάσῃ σιγά-σιγά κοντὰ στὸ γέρο.

— Βλέπεις; γιὰ σένα τὸ ἐσκάρωσα! εἶπε ὁ μπάρμπα-Μανώλης, εὐχαριστήμενος διότι ἄρρεσε τὸ ἔργον του εἰς τὸν μικρὸν φίλον του.

— Καὶ... θὰ τρέχῃ τὸ καρδί γρήγορα στὸ νερό; τὸν ἠρώτησε τὸ ἀγοράκι.

— Βέβαια! ἀπήντησε σοβαρὰ σοβαρὰ ὁ μπάρμπα-Μανώλης. Ἄν κοιτᾷ, ἄς μὴν τρέχῃ!... Εἶνε ἴδιο κι' ἀπαράλλακτο σὰν τὴν « Ὠραία Σαρδέλλα » — τὸ ὠραιότερον καρδάκι, μπάρμο-μπέστια δηλαδή, ποῦ εἶδα στὴ ζωὴ μου ν' ἀρμενίζῃ στὰ γαλανὰ νερά.

— Καὶ... ἐναυάγησε καμμὴ φορά ἡ « Ὠραία Σαρδέλλα »; ἠρώτησε τὸ ἀγοράκι, ποῦ ἐτρελλαινετο ν' ἀκούῃ ναυτικὰς ἱστορίας μετὰ ναυάγια.

— Μία φορά μόνον; ἀπήντησε ὁ γέρο θλασσινός. Ἐκάνε σὰν λυσσασμένη, ἄμα ἔβλεπε ξέρον... ἔτρεχε νὰ πῆσῃ ἐπάνω της, καὶ νὰ πλαγιάσῃ μετὰ

« Μᾶς ἔβαλαν νὰ καθήσωμε πλάτῃ με πλάτῃ. » (Σελ. 126, στήλ. 6'.)

μπάντα. Καὶ, ξέρεις, παιδί μου, εἶνε ἕνα σωρὸ ξέρες μετὰ κοράλια, κόκκινα καὶ παρδαλά, στὸν Ὠκεανόν. Καμμιά εἰκοσαριά φορές τὴν ἐξεκαθήσαμε ἀλλὰ ἦτον ἀποφασισμένη νὰ ναυαγήσῃ ἡ κατεργάρα, καὶ γι' αὐτὸ ἐπῆγε ἐπὶ τέλους καὶ ἔγινε κομμάτια στὰ νησιά τῆς Τσοκολάτας.

— Στὰ νησιά τῆς Τσοκολάτας! εἶπε τὸ ἀγοράκι σκασιμένο στὰ γέλια. Ἡ Γεωγραφία δὲν τα ἔχει αὐτὰ τὰ νησιά, καλὲ!

— Διότι εἶνε μικρὴ ἡ Γεωγραφία σου, καὶ αὐτὸς ποῦ τὴν ἔγραψε δὲν ξέρει τί του γίνεταί. Ἐρώτα καὶ ἐμένα, ποῦ πῆγα, καὶ ἐναυάγησα μάλιστα σ' ἐκεῖνα τὰ νησιά!

Ὁ χάρτης ποῦ εἶνε σχεδιασμένος ἀπὸ τὸ ναυρχεῖον τῆς Ἀγγλίας, τὰ λέγει μάλιστα νησιά τῆς Τσαί-Κού-Λάττας, ἐγὼ ὅμως τα λέγω συντόμως νησιά τῆς Τσοκολάτας, γιὰ νὰ μὴ χάσομερῶ... Ὁ καιρὸς εἶνε χρήσιμος, λέγουσιν οἱ Ἀγγλοὶ, παιδί μου.

— Ἄλλὰ δὲν εἶν' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὸ ζήτημα εἶνε: πῶς ἐκάμαμε ὁ ἀρχιμάγεραι, — τὸν λέγαμε ἀρχιμάγεραι, ἂν

καὶ δὲν εἶχε εἰς τὸς διαταγὰς του οὔτε μισὸν παραμάγεραι, — καὶ ὁ ὑποναύκληρος, δηλαδή ἐγὼ, καὶ ἐγλυτώσαμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρωποφάγων;... Διάβασε σαράντα φορές τὸν « Ῥοβινσώνα » σου καὶ ἄλλες τόσες φορές τὸν « Δεκαπενταετὴ Πλοιαρχόν » σου — καὶ ἂν το εὔρης, νὰ μὴ με πῆς μπάρμπα-Μανώλη.

— Ἐλα λοιπὸν, μπάρμπα-Μανώλη, πῆς μου αὐτὴ τὴν ἱστορία!

— Ὡ! σοῦ τὴν πῶ! ἔχεις ὅμως καιρὸ νὰ μ' ἀκούσῃς; Εἶνε μεγάλη ἱστορία, καὶ δὲν μ' ἄρρσει νὰ τὴν κόψω στὴ μέση, πρὶν ἀνοίξω τὰ πανιά μου... — Ἦμπορῶ, Μπάρμπα-Μανώλη, νὰ

μείνω ἐδῶ μὴ ὅρα ἡ μαμιά μου το εἶπε. — Κάθῃσε λοιπὸν στὴν καρέκλα, ἀνοίξε τὸ στόμα σου νὰ φᾶς ἕνα Συριακὸν λουκουμάκι, ἀνοίξε καὶ τ' αὐτιά σου ν' ἀκούσῃς καλὰ τὴν ἱστορία μου.

« Ὅπως λοιπὸν σοῦ ἔλεγα, — ἐξηκολούθησεν ὁ γέρο-ναυτικός, ἀφοῦ ἔδηξε διὰ νὰ καθάρσῃ τὴν φωνὴν του καὶ ἐτράβηξε μὴ ρουφηξία ἀπὸ τὸν ναργιλὲ του, — ἡ « Ὠραία Σαρδέλλα » ἐσοφίσθηκε νὰ πάγῃ καὶ νὰ ναυαγήσῃ εἰς τὰ νησιά τῆς Τσοκολάτας, ποῦ εἶνε στὴν Ὠκεανίαν. Ἐγὼ ἐταξείδευα τότε πρῶτη φορὰ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἤμουν ὅμως πρῶτης τάξεως θαλασσινός. Ἐπειδὴ μάλιστα ὁ Ὀλλανδέζος καπετάνιος τῆς « Ὠραίας Σαρδέλλας » εἶχε ξυρισμένο τὸ μουστάκι του σὰν ναύαρχος, ἐξέβρισά καὶ ἐγὼ τὸ δικό μου, καὶ ἄφισα μόνον τὰ γένεια, — σὰν ὑποναύαρχος... Τί ὑποναύκληρος, τί ὑποναύαρχος! εἶπα ἀπομέσα μου, καὶ οἱ δύο ἔχουν ἴπ π ο ν... »

— Χά! χά! χά! διέκοψεν ὁ μικρὸς ἀκρατής. Δέν εἶνε ἴπ π ο ς, εἶνε ὑ π ὀ

απαράδεκτον κύντασε τον Όδηγον νά ιδής πότε και πώς έχεις δικαίωμα να στείλεις...

την ώραην επιστολήν περί του Πάσχα κτλ.) Βρύχωνα (δη και εντελώς ακριβής) δίδετι ή...

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να γαταλάξουν: το Ταπεινό Γιοσεμί με την...

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Πρωκίτην Καλότην (είδες βιβλία...

Είς σας επιστολάς έλαβα μετά την 3 Απριλίου...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- 163. Λεξιγραφικός. Ένας ήως της Ελλάδος, ώς έκ θύμυτος, ώ λύται, Από πρόβειον και νήσον...
164. Στοιχειώδης γραφός. Με κεφάλι στα κεφάλια...
165. Μεταγραμμισμός. Λά μου βιάζεις...
166. Κενρωμένον Κυθόδλεξον. Ο Λόδων είναι ποταμός...

2. Τά Μετέωρα είναι όρη 9. Τόν ήλιον λέγουσι μέδρον είναι διάκυρον... Ελλην. Εντέεπη, Γωάννης, Κωνσταντί-νος, Λεωνίδας, Μαρία, Νικόλαος...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ [Η λίξις ληπτα 10, διά δι τοις συνδρομιαίς... Α ναλλάσσω εικονογράφουμένα δελτάρια πανταχούθεν...]

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

- ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) ΤΟΜΟΙ 14 (οι έξής: 4.5.6.7.11.13.16.17.18.19.20.21.22.23) ΤΟΜΟΙ 8 (οι έξής: 1, 3, 8, 9, 12.13.14.24) ΤΟΜΟΣ 1 (δ 10ος πλησιάζων να έκτανη-θῆ) φρ. 10. ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (από του 1894) ΤΟΜΟΙ 5: τών έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898... ΤΟΜΟΙ 5: τών έτών 1899, 1900, 1901, 1902 και 1903...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού φρ. χρ. 8 ΔΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1ην Έκάστου μηνός... ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΛΕΦΑΝΤΟΠΟΥΛΟ

Γ' Ο έπιφανέστερος από τους σημερινούς Άγγλους συγγραφείς και ποιητάς, ο Ρουδουκρ Κίπλινγκ, δέν γράρει μόνον...

έργειαν! Έκαμνε έρωτήσεις για ό,τι έβλεπε, ή άκουε, ή άγγιζε, ή έμύριζε... Ένω κάλδ πριώ, κατá τá μισά τη; Μιταπτύσεως τών Ίσημεριών, αυτό τó άπληστο Έλεφαντόπουλο έρώτησε...

ΕΔΩ βλέπετε τó Έλεφαντόπουλο, πού τον τραβή τή μήτη ό Κροκόδειλος. Έίρε πολύ άνησχο και τρομαγμένο και ποτá, και μιλεί με τή μήτη τον και λέγει... Κάτω από την άληθινή εικόνα είναι σιές άφρικανικών ζώων που πάνε να έμβουν σε...